

[Socialministeren.]

Dækning for Prisstigningen. Jo, det maa jeg indrømme, at de har, men Regeringen har heller ikke ved Fremsættelsen af det foreliggende Lovforslag givet det Udseende af, at det var Prisstigningen, der var Foranledningen. Nej, vi har bygget paa det faktiske Forhold, at et Ægtepar i København ifølge den nuværende Lovgivning skal leve for 2 581 Kr., enlige for 1 754 Kr., Ægtepar i Købstæderne skal leve for 2 200 Kr., enlige for 1 500 Kr., og Ægtepar paa Landet skal leve for 1 948 Kr., enlige for 1 333 Kr. Vi ser saadan paa det — og mon ikke ærede Medlemmer i dette høje Ting ogsaa vil se saadan paa det —, at disse Mennesker saa sandelig ikke med de Beløb, der her er Tale om, har mere end lige fra Haanden og i Munden, og for nogles Vedkommende daarligt nok det. Det er disse Beløb, som altsaa hvis det foreliggende Lovforslag ophøjes til Lov, vil blive rundet op, for Ægtepar med 300—375 Kr. og for enlige med 175—250 Kr.

Det er altsaa dette Spørgsmaal, det høje Landsting skal tage Stilling til, og jeg synes i og for sig ikke, det er uoverskueligt. Det drejer sig om de Beløb og de Forhøjelser, jeg har nævnt.

Saa siger man, at de økonomiske Forhold er af en saadan Karakter, at der skal udskrives Skatter til Dækning. Ja vel, ogsaa inden for Regeringen — og selvfølgelig ikke mindst den højtærede Finansminister — er vi klare over; at der er Besværligheder forbundet hermed. Men paa den anden Side mener Regeringen — og har altsaa her faaet Tilslutning ogsaa fra andre Partier i denne Sal —, at et Beløb af denne Størrelse maa kunne skaffes, naar det som her drejer sig om at hjælpe de økonomisk alledaarligst stillede.

Det ærede Medlem Hr. Chr. Nielsen spurgte mig, hvorfor Socialdemokratiet var gaaet fra den Aldersgrænse paa 60 Aar, som der var Tale om i 1946. Vi skrev i den Betænkning, som dengang blev afgivet af os som Mindretal angaaende Folkeforsikringslovsforslaget — jeg beder om den højtærede Formands Tilladelse til et kort Citat:

„Mindretallet anser det for sandsynligt, at en saadan Forhøjelse“
— altsaa af Aldersgrænsen —

„bliver rimelig paa et eller andet Tidspunkt. Men Betingelsen for en Ændring af den Art maa være, at der er en saadan Afklaring af Beskæftigelsesmulighederne, saa der er et solidt Grundlag for en Formodning om, at Mænd i Aldersklasserne fra 60 til 65 Aar i Almindelighed vil være

i Stand til at klare sig ved Indtægt af Arbejde.“

Socialdemokratiet er altsaa ikke principielt imod en Tilgangsalder paa 65 Aar for Mænd og gifte Kvinder. Uanset at Socialdemokratiet i 1946 ikke mente, at Beskæftigelsesforholdene var tilstrækkeligt afklarede til at sætte Tilgangsalderen op til 65 Aar, ligger der ikke heri, at man nu, da Beskæftigelsessituationen som Helhed er god og maa forventes, bortset fra Sæsonarbejdsløshed, at vedblive at være god, paa ny vil nedsætte den til 60 Aar. Jeg kan i øvrigt nævne, at Sverige stadig ved de sidste Ændringer i Folkepensionsordningen har bibeholdt Aldersgrænsen 67 Aar; Aldersgrænsen er i Norge 70 Aar, og i den nye engelske Socialforsikringslov fra 1946 har man sat Aldersgrænsen til 65 Aar for Mænd og 60 Aar for Kvinder.

Ja, de Problemer, som de ærede Medlemmer Hr. Elmquist og Hr. Bouet og andre ærede Medlemmer har rejst, vil jeg gerne overveje og tage med i mine Betragtninger fremover, men jeg beder altsaa det høje Tings Medlemmer være medvirkende til, at dette Lovforslag kan blive vedtaget inden Jul. Der er Tusinder af økonomisk daarligt stillede Medborgeres Øjne, som hviler paa Rigsdagen med Henblik herpaa. Jeg beder for dem.

Elmquist: Maa jeg begynde med at fremsætte nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Chr. Nielsen. Det ærede Medlem udtalte sig misbilligende om den Uvilje og Surhed, der var kommet til Orde fra Venstres og de Konservatives Side, og de stærke Ord, vi havde brugt om, at vi ikke kunde overse Konsekvenserne. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at det maa være et vist Element af Uvilje og Surhed, der gør sig gældende hos det ærede Medlem selv, naar han har kunnet se nogen Surhed og Uvilje i den Omtale, vi har givet Lovforslaget. Fra min Side er der ikke kommet nogen som helst Surhed og Uvilje til Orde, tværtimod har jeg fremhævet, at vi gerne vil være med til at underkaste dette Lovforslag en fordomsfri og velvillig Behandling, men at vi finder det nødvendigt, at det underkastes en tilbunds-gaaende Behandling, en Behandling baseret paa Oplysninger, som indhentes ude fra Kommunerne. Jeg har aldeles ikke brugt stærke Ord om, at vi ikke kan overse Konsekvenserne, jeg har kun gjort mig til Talsmand for den rent saglige og rimelige Behandling, som jeg synes, Landstinget har Krav paa, at dette Lovforslag bliver underkastet.